

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 243 (5/07) - 070314

arbetarmakt.com

Innehåll

- Rör inte Iran!
- Bertil Säfströms begravning
- Solidaritet med alla som kämpat för Ungdomshuset!
- Arbetarmakts flygblad på 8 mars: Slå tillbaka borgarnas kvinnofientliga politik!
- Stockholm: Livligt på 8 mars
- Bolivia: Massorna drev ut guvernören - arbetare och bönder bildar en kommun
- Österrike: Ny koalitionsregering är ett förräderi av socialdemokraterna
- Valen i Nordirland: En folkomröstning om unionisternas veto

Rör inte Iran!

Under den rubriken sprider ungdomsorganisationen Revolution flygblad inför antikrigsprotesterna den 17 mars. Arbetarmakt uppmanar alla socialister och antiimperialister att sluta upp i de arrangemang som organiseras landet runt.

Demonstrera lördag 17 mars kl. 13.00 Norra Bantorget

USA hotar Iran. Bush har förstärkt truppstyrkan med stridsfartyg och militärbaser runt Iran och hotar om en attack duggar tätt i pressen. Man försöker också beskylla Iran för inblandning i den irakiska motståndsrörelsens aktiviteter. USA:s hotar äger rum i en situation där motståndet mot ockupationen av Irak och Afghanistan och Israels förtryck av palestinierna växer för varje dag. Men Bush och hans närmaste backar inte frivilligt - man vill ha revansch.

Bygg upp ett motstånd!

Det är nu dags att agera och göra motstånd mot USA:s planer. Vi är för att med alla medel stödja de iranska arbetarna och ungdomarna i kampen för att störta den reaktionära mulladiktaturen. En imperialistisk intervention kan dock bara tjäna till att ytterligare förslava landet, och försvåra all kamp för frihet i Mellanöstern.

Vad kan du göra?

Den 17 mars demonstrerar antikrigsrörelsen i hela världen. Så även i Stockholm. Hjälptill med mobiliseringen, få dina arbetskamrater, klasskamrater och bekanta att delta! Hjälptill oss att sprida budskapet!

REVOLUTION

Bertil Säfströms begravning

ägde rum den 2 mars i Trons kapell på Skogskyrkogården. Ett 50-tal släktingar, vänner och kamrater hade mött upp. Minnesakten inleddes med den gamla polska frihetssången *Warszawianka*. Officianten Per-Olof Mattsson beskrev i sitt minnestal Bertil Säfströms politiska gärning och avslutade med följande ord:

Människan lever inte för evigt. Vi ska alla dö och uppgå i ett större kretslopp. Men så länge vi som samlats här lever, kommer minnet av Bertil och hans 65 år som aktivist att leva vidare. Alla dessa år är och kommer att förbli en del av den väldiga kamp som förts och förs världen över för att skapa ett annat, ett mer rättvist och förnuftigt samhälle.

Frid över ditt minne, vän och kamrat, ditt liv har nu avslutats, men minnet av din oförtröttliga kamp lever vidare hos oss och vi kommer att föra den vidare till nya generationer.

Ett kortare tal hölls också av en representant för Målarförbundets avdelning 1. Blomsteruppsättningar hade bl.a. skickats av Socialistiska Partiet centralt och i Jönköping.

Minnesakten avslutades med tonerna av *Internationalen* och Bertils röda fana med hammaren och skäran lades på kistan. Under kaffestunden efteråt var det åtskilliga gamla kamrater från olika perioder i Bertils politiska kamp som förmedlade bilder och berättelser. Det råder ingen tvekan om att Bertil Säfström har efterlämnat ett livaktigt arv.

POM

Solidaritet med alla som kämpat för Ungdomshuset!

Ungdomshuset, en byggnad som under 20 år fungerat som en samlingspunkt - och en fristad för många ungdomar i Köpenhamn, har nu ockuperats - av den danska polisen för att jämnas med marken.

Det var på torsdagen som en dansk antiterroriststyrka intog huset i en aktion - där danska statens robocops firades ned från en helikopter för att inta byggnaden ovanifrån. Sedan fem år tillbaks har det hus som en gång givits ungdomarna av kommunen varit hotat efter att en frikyrkorörelse, "Fadershuset", köpt byggnaden.

Köpenhamns ungdomar och tillresta aktivister från flera länder svarade med att göra massivt motstånd. Demonstrationer och elevstrejker organiserades och under torsdags- och fredagskvällen ägde omfattande konfrontationer rum mellan polis och ungdomar som ville ta tillbaka huset. Angreppet mot Ungdomshuset, som sanktionerats av den socialdemokratiska kommunledningen, föranledde under fredagen också aktivister att under några timmar ockupera socialdemokraternas partihögkvarter. Man hängde under ockupationen upp en banderoll med texten "Ni har stulit vårt hus, nu tar vi ert!"

Under de mer våldsamma konfrontationerna på torsdags- och fredagskvällen försvarade sig de unga modigt med gatsten mot brutala tårgasattacker och polischocker. Under fredagen byggdes åtskilliga barrikader och området Nørrebro förvandlades på sina håll till ett slagfält. Polisens framfart har varit brutal. Svensk polis har villigt assisterat sina danska motsvarigheter med polisbilar. Över 600 demonstranter har gripits, åtskilliga har misshandlats och trakasserats. Under lördagen demonstrerade upp emot 3 000 till Ungdomshusets försvar trots hetsen mot aktivisterna i borgerliga media.

REVOLUTION deklarerar vår fulla solidaritet med Köpenhamns ungdomar samt alla de som rest från andra länder för att delta i försvaret av Ungdomshuset, särskilt alla de som fängslats för sitt deltagande i motståndet. Denna provokation borde nu bemötas med ett kraftfullt ingripande från den

danska arbetarrörelsen mot polisens och kommunledningens angrepp mot ungdomarna och deras hus.

REVOLUTION

I Stockholm demonstrerade den 10 mars några hundratal ungdomar i solidaritet med kampen för Ungdomshuset i Köpenhamn. Slagord som "Ungdomshuset - solidaritet", "Gatorna i Danmark - det här är bara början" och "Internationell solidaritet - arbetarklassens kampenhet" ekade mellan väggarna längs med Stureplan när vi marscherade därifrån till danska ambassaden. Uppslutningen var, med tanke på det korta varslet, mycket god och vittnar om att ungdomar är beredda att resa motstånd mot borgarna när de angriper vår rätt och plats i samhället. Det bådär gott för framtiden. Väl framme vid en avspärkning som skiljde oss från ambassaden hölls solidaritetstal för fängslade aktivister som fortfarande sitter häktade i Danmark.

<http://www.revolution.se>

Arbetarmakts flygblad på 8 mars: Slå tillbaka borgarnas kvinnofientliga politik!

Borgarna angriper kvinnorna!

Den borgerliga regeringens nyliberala offensiv är i synnerhet en offensiv mot arbetarklassens kvinnor. Särskilt de kommande privatiseringarna av offentlig sektor, med besparingsåtgärder och en tuffare regim på jobbet, kommer att slå hårt mot yrken med en stor andel kvinnliga arbetare. Den genomförda a-kassereformen, med försämringar inte bara av ersättning utan också med höjda krav för villkoren för att få ta del av a-kassan, missgynnar gruppen deltidsarbetande och sjukskrivna - grupper där kvinnor utgör en stor majoritet.

Andra förslag är mer tydligt riktade mot kvinnans ställning. Införandet av vårdnadsbidraget, en kristdemokratisk produkt, kommer sannolikt leda till att fler kvinnor förpassas till köket på bekostnad av karriär och självständighet för att ta hand om barn och hushåll. Ideologiskt handlar det om en mobilisering av den borgerliga patriarkala familjemodellen gentemot krav på ökad jämlikhet mellan kvinnor och män. På sikt handlar det om att förbereda arbetarklassen för borgarnas lösning på alla sociala problem: nämligen ett stärkande av familjens uppfostrande och omhändertagande funktion - på kvinnornas bekostnad. Å andra sidan är regeringens subventioner för "hushållsnära tjänster" ett bra exempel på den begränsade frigörelse för kvinnor ur de rikare samhällsklasserna som borgarna erbjuder. Den ska betalas av främst arbetarkvinnors slit, ett slit som därtill ska kosta borgarna så lite som möjligt.

Vi står nu inför en upptrappning av den backlash som skett mot kvinnor de senaste åren. Det enda sättet att slå tillbaka måste innebära en motoffensiv från arbetarklassen. Kvinnokampen måste spela en avgörande roll i denna kamp. Det måste vara en kamp som inte bara vänder sig mot dåliga borgerliga förslag utan också en kamp mot det ekonomiska och sociala system som ytterst upprätthåller kvinnoförtrycket - kapitalismen. Kort sagt: kvinnokampen måste bli ett med klasskampen!

Kvinnorörelsens nuvarande ledning

Detta är dock inte en slutsats som accepteras inom kvinnorörelsen med dess nuvarande ledning. Feministiskt initiativ har visat sig vara ett parti för klassamarbete. Deras öppna deklARATIONER om att partiet "varken är vänster eller höger" och tidigare tillkännagivanden om att man inte på ett principiellt plan motsätter sig att samarbeta med borgarpartierna har återigen avslöjat den borgerliga feminismens beredskap att sälja ut de mest förtryckta kvinnornas intressen. Nu när partiet i utbyte mot statliga bidrag åtminstone på kort sikt upphört vara ett parti väcks frågan på nytt om hur kvinnokampen ska kunna föras framåt här och nu.

Vänsterpartiet kan i mångas ögon se ut att vara ett trovärdigt alternativ. Men Vänsterpartiet satsar

främst sina resurser på att bedriva ett oppositionsarbete i riksdagen, inte på arbetsplatser, gator och torg. Målet - att bilda en regering med socialdemokratin efter valet 2010, som av allt att döma kommer att fortsätta ta ansvar för det kapitalistiska systemet, tycks avskräcka partiledningen från att använda sina resurser till något mer radikalt. Den här strategin måste avvisas av alla som vill föra kvinnokampen framåt.

För en kämpande kvinnorörelse

Arbetarmakt kämpar för att bygga en kvinnorörelse baserad på och ledd av arbetarklassens kvinnor, rotad i förorter och på arbetsplatser. En sådan rörelse är absolut nödvändig för att stoppa borgarna och för att bekämpa backlashen mot kvinnor. En sådan rörelse är också nödvändig för att bekämpa den sexism, könsdiskriminering och mansdominans inom LO som bidrar till arbetarrörelsens nuvarande splittring. Sist men inte minst skulle en kvinnorörelse baserad på arbetarklassen kunna spela en viktig roll i att revolutionera arbetarrörelsen och gå i spetsen i kampen för kvinnors fullständiga frigörelse som en del av kampen för socialismen.

Tillsammans borde de som vill bygga en sådan rörelse här och nu kämpa för följande:

- Stoppa borgarnas angrepp mot arbetarklassen. Inga privatiseringar eller försämringar. Återställ och förstärk arbetslöshetsersättningen.
- Kämpa i avtalsrörelsen för att höja lägstalönerna i allmänhet, kvinnolönerna i synnerhet.
- Rusta upp i offentlig sektor, fler lärare och mer vård- och omsorgspersonal.
- Kräv en individuell föräldraförsäkring med full bibehållen lön.
- Inga subventioner på "hushållsnära tjänster" åt borgarna.
- Kämpa för facklig organisering och kollektivavtal inom städbranschen, för ordentliga löner och anständiga arbetsvillkor som en del av kampen mot svartjobben.
- Omedelbart medborgarskap för alla som lever och arbetar inom Sveriges gränser.

Stockholm: Livligt på 8 mars

Protester mot Maud

Det började med häcklande av Maud Olofsson och "Kooperationens Förhandlingsorganisation" provokativa dagskonferens om hushållsnära tjänster...

I sann entreprenörsanda låg deltagarpriset för kursens deltagare på över 900 kronor. Man kan undra hur många som deltog. Det var socialistiskt feministiska Kvinnopolitiskt Forum som anordnade protesten. Slöt upp gjorde ett femtiotal personer. Protesten hölls utanför grindarna till kåken där Maud och company hade samlats för en pressträff. Vi som samlats fick inte komma in och delta på presskonferensen, det såg farbror blå till. Maud Olofsson hade uppenbarligen inte heller någon lust att träffa oss. Hon skyndade slutligen ut bakvägen och hoppade in i en SÄPO-taxi! Under nästan en timme höll de samlade hur som helst igång med slagord och tal.

Mycket av det som talarna, från KPF och från Rättvisepartiet Socialisterna, sade var mycket vettiga saker. Förslaget är en individuell lösning för borgarkvinnorna på ett kollektivt problem. Kvinnor utför en mycket större del av det obetalda arbetet än män idag, omkring 2/3-delar. Det är borgarklassens kvinnor som kommer att kunna utnyttja förmånen samtidigt som arbetarkvinnorna lämnas i sticket. Om man verkligen ville underlätta för arbetarklassens kvinnor skulle 6 timmars arbetsdag med bibehållen lön vara en god start. Men detta, eller investeringar i offentliga lösningar på det obetalda hushållsarbetet för arbetarklassen (såsom kollektivt organiserad matlagning, städning osv.) är dock inget som intresserar borgarna, vilket alla talare pekade på. Att subventionerna därtill skulle skapa nya jobb är ytterst tveksamt.

Med detta sagt fanns det också vissa frågetecken. Det är t.ex. inte helt riktigt att detta system institutionaliseras först i och med införandet av subventionerna, vilket KPF:s eget uttalande antydde. Det är ett sedan lång tid tillbaks existerande system, om än i det dolda på svarta marknaden. De jobb som "skapats" i Finland efter subventionernas införande har t.ex. till större

delen varit jobb som redan funnits - fast i svart form. Det är inte ett argument för subventioner, men för att vi som protesterar mot sådana här borgerliga "lösningar" i anslutning till motstånd mot subventionerna borde resa frågan om att kämpa för facklig organisering av dem som arbetar i branschen. Det borde man t.ex. kräva av Kommunal (som skandalöst nog deltog på konferensen). Här borde man också resa frågan om medborgarskap för alla som arbetar och lever här, då många i branschen är papperslösa arbetare. En eventuell invändning skulle kunna göras, nämligen att man genom en sådan inriktning bidrar till att befästa denna typ av arbetsmarknad. Men det är ett svagt argument. Marknaden består ju även om det sker i svart form. Den kan bara upphöra som en konsekvens av att kollektiva lösningar ersätter de individuella samtidigt som de som återfinns i dessa arbeten ges möjlighet att få andra och bättre jobb. Facklig organisering skulle också här och nu kunna bidra till att stärka dessa kvinnors självkänsla och bli ett vapen mot de förnedrande arbetsförhållanden, med sexuella trakasserier och förmyndarmentalitet från många arbetsgivare, som är legio i branschen.

Ett annat argument som användes mot subventionerna var ett uttalat feministiskt, nämligen att subventioner är dåligt för att det splittrar solidariteten mellan kvinnor ur olika klasser. Det är förvisso sant i en mening, men det känns inte som ett särskilt starkt eller politiskt framkomligt argument mot subventionerna. Feminismens mål om att grunda kampen utifrån en enhet mellan alla kvinnor oavsett klass är från början dömd att misslyckas. Det är ett faktum att kvinnor i borgarklassen (precis som kapitalismen överhuvudtaget) faktiskt tjänar på upprätthållandet av kvinnoförtrycket. Det står inte i motsättning till att kvinnor ur borgarklassen också drabbas av detta förtryck. Men de kan till skillnad från arbetarkvinnorna köpa sig en viss frihet från detta och har i direkt mening mer att vinna på t.ex. bevarandet av den könssegregerade arbetsmarknaden, av att arbetarkvinnor arbetar 8 timmar istället för 6, att underbetalda kvinnor städar deras hem osv.

Det måste falla på arbetarklassens kvinnor att kämpa för frigörelsen som en del av klasskampen. Om inte kvinnokampen blir ett med klasskampen kommer den på sin höjd leda till en ytlig frigörelse bara för de mer privilegierade kvinnorna. I slutändan är det bara krossandet av kapitalismen som kan dra bort den materiella grunden för kvinnoförtrycket, och detta måste inbegripa expropriandet även av borgarklassens kvinnor. Att så illusioner om ett konstlat system som grunden för ett effektivt motstånd är i den meningen en återvändsgränd. Om argumentet dras till sin spets leder det in i ett resonemang som i förlängningen riskerar att leda till slutsatser som legitimerar att arbetarkvinnorna ska stå tillbaka, precis som så många gånger förr.

Med det sagt tycker vi ändå att KPF:s initiativ var mycket bra, och vi önskar lycka till med ambitionen att orientera kvinnokampen mot borgarna, något vi gärna vill delta i utifrån våra förutsättningar.

Demonstration samlade omkring 1000 personer

Kvällens demonstration organiserades av Vänsterpartiet, Feministiskt initiativ, Ung Vänster och Syndikalistiska Ungdomsförbundet. Efter ett inledande tal marscherade samlingen till Medborgarplatsen via Mariatorget. Det var en livad rätt heterogen demonstration i vanlig ordning. Kommunalare marscherade med banderoller som krävde högre kvinnolöner och med uppmaning att förbereda till strejk, vilket var ett positivt inslag. I övrigt restes kvinnofrågans koppling till klasskampen bara mycket blygsamt, och då i krav på högre lön. De flesta slagord riktade in sig på att kämpa för kvinnofrid och mot mäns våld mot kvinnor. Vi i REVOLUTION hade i år ingen egen banderoll eller megafon så vi kunde inte bidra så mycket på den här fronten. Men vi hoppas kunna göra bättre från oss framöver.

Vid trapporna upp till Medis stod eldblåsare för showen. Väl framme kunde man lyssna på tal från bl.a. Vänsterpartiets Josefin Brink, som höll ett rätt traditionellt och någorlunda kraftfullt socialistiskt tal om kvinnokamp. Vad Vänsterpartiet gör för att bygga upp en socialistisk kvinnorörelse i rent konkret bemärkelse är dock oklart. Kampen fortsätter!

Bolivia: Massorna drev ut guvernören - arbetare och bönder bildar en kommun

En kommun i Cochabamba har tvingat guvernören på flykten och valt en "folkprefekt" för att ersätta honom. Ett liknande uppror i El Alto samlar styrka. Den bolivianska revolutionen har nått en kritisk punkt.

Den senaste konfrontationen började i december då Evo Morales uppmuntrade en folklig mobilisering till stöd för en jordreform som högerminoriteten i den konstituerade församlingen försökte stoppa upprepade gånger förra året genom att lägga in veto. Samtidigt kräver högern självständighet för Santa Cruz och dess omgivande provinser, områden som inhyser större delen av landets olje- och gasreserver liksom landets mest produktiva jordar. Manövern är utformad för att slita Bolivias ekonomiska rikedom ur händerna på centralregeringen och undandra den från varje program för att omfördela landets olja och land till fördel för de utfattiga massorna.

Bolivias kapitalister, stora affärsmän och jordägare har organiserat motdemonstrationer för att slå tillbaka regeringen. Konflikten mellan högern och vänstern i den konstituerande församlingen, som lett till slagsmål och uttåg, har nu förflyttats ut på gatorna i massiva sammanstötningar. Fångad mellan dessa två mobiliseringar försöker nu Evo Morales och hans MAS-parti (Rörelsen för Socialism) fåfängt att tygla massorna och hoppas på så sätt avvärja hotet från höger genom att isolera rörelsens mer radikala sektorer.

Kampen i Cochabamba

Den nya Cochabambakommunen visar på en slående likhet med de mexikanska massornas kamp i Oaxaca, som förra året tog över sin stad, sparkade ut den korrupta guvernören Ortiz och tog upp kampen med den mexikanska polisen och armén i flera månader. Trots att Oaxacakommunen slutligen led nederlag står dess exempel som en inspiration för Latinamerikas massor.

I december uttryckte den lokala högerregeringens ledare i Cochabamba, guvernören Manfred Reyes Villa, stöd för en folkomröstning för självständighet för Bolivias provinser och för Santa Cruz självständighet. Mot denna hatade figur begav sig tiotusentals arbetare och bönder ut på gatorna i december och in i januari.

Den 8 januari attackerade kravallpolis och gatugång de protesterande massorna och dödade två. Den 11 januari uppmanade Reyes sina anhängare, vilket inkluderade den fascistiska högerorganisationen "Ungdom för Demokrati", att konfrontera de protesterande. Resultatet blev en gatustrid med fler än 200 skadade och ytterligare två dödade då Ungdom för Demokrati angrep alla med mörk hy. Men då striden var över stod massorna, trots tunga förluster, som segrare och kontrollerade torget efter att ha jagat bort Reyes anhängare. Reyes själv flydde till staden Santa Cruz.

MAS var långt ifrån lyckliga över segern mot högern. Ministern för de sociala rörelserna, Alfredo Rada, sade: "Ledarna har överrumplats och tappat kontrollen över rörelsen." Nästa dag sammankallade Cochabambas Arbetarunion en "cabildo obierto", en folklig samling, för att kräva avsättandet av Reyes i utbytet mot att upphäva blockaden av staden. Vissa delegater föreslog att man skulle hänga Reyes "precis som Saddam Hussein".

Den 16 januari valde en andra samling en "folkprefekt" (guvernör) och lade makten i händerna på det MAS-dominerade departementsguvernementet. Svaret från de nytillsatta ämbetsmännen var att fly, och de hävdade att massförsamlingen tvingat dem in i en roll i en alternativ regering. En MAS-ämbetsman, Diaz Estrada, förklarade: "Vi angreps och tvingades hålla en session för att välja en ny guvernör. Ämbetsmännen förklarade att detta var olagligt men det förekom hot om lynchning och vi tvingades installera en ny prefekt." Som ett svar valde massförsamlingen ett nytt regeringsdepartement med delegater från 15 organisationer.

MAS hade hoppats att de folkliga protesterna skulle ge en större fördel i förhandlingarna med högern. Istället tappade man kontrollen totalt - massorna hade drivit bort guvernören och bildat sin

egen regering. Nu har MAS och Morales uppmanat till "reflektion" och föreslagit en konstitutionell lösning med en deklaration som ska möjliggöra återkallande av valda ledare efter två år genom folkomröstning.

En MAS-minister, Antonio Paredo Leigue, varnade för den stundande konfrontationen med högern och ryktena om en kupp bara för att i nästa andetag varna för "extrema positioner som tycks bidra till högerens planer." MAS vicepresident Garcia Linera gick längre och hävdade att Reyes var Cochabambas legitime guvernör trots att han tvingades erkänna att mellan 80 till 100 000 deltagit i den folkliga samlingen!

Folket i Cochabamba står inte ensamma. I den enorma kåkstaden El Alto utanför huvudstaden La Paz har den regionala arbetarfederationen (COR) och FEJUVE, en sovjetliknande organisation bestående av delegater från grannskapskommittéer, sammankallat massdemonstrationer till stöd för Cochabamba och för avsättandet av deras egen högerguvernör, Jose Luis Paredas Munoz. Ett möte den 17 januari krävde avsättandet av alla ämbetsmän som inte accepterar deras krav - övertagandet av kommunalbyggnader i La Paz, inkluderandes Paredas egendom, och en kamp till slutet med oligarkerna.

Gruvarbetarnas fackförening (FSTMB) deklarerade sitt stöd till massorna i Cochabamba och El Alto, och dess ledare Roberto Chavez, som är kritisk mot MAS och partiets kontinuerliga eftergifter till högern, har sagt att "den här regeringen är i själva verket ingen verklig arbetarregering." Gruvarbetarna tvingades kampanja för att Morales skulle nationalisera gruvorna, men deras fruktansvärda arbetsförhållanden är fortfarande näst intill oförändrade.

Samtidigt avfärdade MAS aktionerna i El Alto och en minister, Rada, sade att "folket bör söka lagliga lösningar på sina krav". MAS hoppas att de genom att angripa vänstern ska kunna avstyra ett kuppförsök från högern. Detta är så långt ifrån sanningen man kan komma. Högern kommer enbart att stärkas genom angreppen på vänstern som gör att dagen då den bolivianska härskande klassen och deras fascistiska anhängare försöker genomföra en blodig kupp riktad mot MAS, Morales och massorna, närmar sig i ett högre tempo.

Högern på offensiven

Men innan den bolivianska härskande klassen kan genomföra en sådan kupp måste den bryta självförtroendet och offensiven från arbetarna och bönderna. De måste pressa Morales att angripa de som stödjer en jordreform och idén om att använda olje- och gaspengar för att genomdriva efterlängtnade reformer. Detta är deras nuvarande taktik och Morales har visat sig gå på den.

I december mobiliserade högern aggressiva protester mot Morales jordreform, som hotar att omfördela 77 000 kvadratmil oanvänd eller illegalt ockuperad jord, och för regional självständighet.

I de flesta regioner har protesterna mötts med likgiltighet eller mycket större motdemonstrationer. Men i Santa Cruz-regionen har mobiliseringarna varit betydande och den fascistiska Crucenistiska Ungdomsrörelsen (en vit, rik organisation, bestående av beväpnade män) har satts in för att trakassera och attackera Morales anhängare i ursprungsbefolkningen samt ledare för arbetar- och bondeorganisationerna. Det förekommer också uppgifter i spanska tidningar om legoknektar som hyrts in för att angripa bönder som ockuperar jord, vilket massorna återigen måste uppfatta som en del av överhetens plan.

Bushregeringen har visat sitt stöd genom att tillsätta Phillip Goldberg som amerikansk ambassadör i Bolivia. Goldberg lärde sig sin läxa i Bosnien och Kosova och är en vän till Reyes och hans anhängare. "Det är inte en tillfällighet att denne man har förflyttats från Kosovo till Bolivia", sade en akademiker i Santa Cruz.

Den härskande klassen har kombinerat provokationer på gatorna med ett legalt ansikte i parlamentet - där man försvårar senatens arbete (i överhuset) och arbetet i den konstituerande församlingen som Morales tagit initiativ till. Man har krävt en juridisk granskning av MAS nationaliseringsreformer för olje- och gasanläggningarna liksom för jordreformerna, och hotat att sabotera parlamentets

arbete om granskningen inte genomförs.

Härskarklassens målsättning kunde inte framgå klarare. De hoppas att genom provokationer och konfrontationer med den folkliga rörelsen kunna tvinga armén att "intervenera" till dess fördel för att försvara lag och ordning, och för att krossa den folkliga rörelsen.

Morales och den bolivianska revolutionen

I januari firade Morales ett år som president. Han gjorde det genom att tillkännage ytterligare reformer såsom nationalisering av gruvorna, pensions- och utbildningsreformer, mer skatter för internationella företag och närmare band med Chávez radikala regim i Venezuela.

Morales deklarerade att: "Vi (regeringen) rapporterar inte till Internationella Valutafonden och inte heller till Världsbanken. Vi rapporterar till det bolivianska folket." Men samtidigt avskedade han sju ministrar som attackerats av högern och särskilt av katolska kyrkan, delvis för att de misslyckats med att avstyra oron i landet.

Det senaste året har Morales genomdrivit en halv nationalisering av gas- och oljeindustrin, introducerat begränsade jordreformer, skapat program för fri hälsovård och läskunnighet, lovat att överta gruvorna och omfördela rikedomarna. Allt detta har kombinerats med en mobilisering av arbetarna, bönderna och ursprungsbefolkningen för att backa upp reformerna. Morales och MAS är väl medvetna om att de måste tvinga till sig allt detta från högern och försvara sig mot hotet från en kupp.

Morales sammanträdde nyligen med "Röda Ponchos", en beväpnad bondeorganisation, för att uppmana dem att kämpa tillsammans med armén för att "försvara Bolivias enhet." Men armén kontrolleras inte av massorna - den består som ett instrument för de rika. Bara då massan av soldater vinnns över till massornas sida och ersätter de reaktionära generalerna och officerarna med en milis baserad på arbetarna och bönderna kommer hotet från en kupp från höger att kunna avvärjas definitivt.

Arbetare och bönder måste kräva att Morales beväpnar dem för att bekämpa högern. De måste också kräva av MAS-regeringen och Morales att de genomför hela sitt program. Då den vägrar eller backar måste massorna organisera sig på egen hand för att ta över jorden, ockupera fabrikerna och gruvorna och för att försvara sina städer och bostadsområden mot högerns inhyrda skurkar.

Den revolutionära situationen i Bolivia står inför ett val - att antingen gå framåt för att krossa högerns motstånd och införa arbetarnas och böndernas makt i hela landet, eller att retirera som en följd av den förvirring och de svek som Morales politik leder till. Om det senare inträffar kommer högern att trappa upp sina angrepp. Den härskande klassen måste förhindras att samla den styrka den behöver för att kunna tillfoga den folkliga massrörelsen ett avgörande nederlag - vilket kan leda till en militär eller fascistisk diktatur.

I allt detta spelar Morales och MAS ett farligt spel då man försöker behålla sitt stöd både från högern och från massrörelsen. Roberto Chavez från FSTMB har helt rätt - det här är inte en arbetar- och bonderegering. En sådan regering är vad som verkligen behövs, en som är baserad på demokratiska organ och en beväpnad milis av arbetare och bönder.

Fackföreningarna och de jordlösa böndernas organisationer måste bryta med MAS och bilda ett revolutionärt parti, som deltar sig i massornas kamp och som är rotat i deras organisationer. Detta måste vara ett parti som kämpar för att expropriera de stora jordägarna och kapitalisterna och för etablerandet av en demokratisk plan för att avskaffa fattigdomen. Vid flera tillfällen den senaste tiden har arbetarorganisationer som FSTMB och COB diskuterat behovet av ett revolutionärt parti. Nu är det dags att bilda det.

- Stöd kommunen i Cochabamba! För kommuner i El Alto och andra städer och bostadsområden sammanlänkade i en demokratisk kongress.
- Beväpna arbetarna och bönderna för att motstå fascisternas och polisernas attacker. För soldatråd som väljer sina officerare och som bidrar till en beväpning av folket.

- Etablera sovjetliknande organ som El Altos FEJUVE, som har bevisat att de kan leda kampen mot kapitalisterna, för att tvinga MAS att verkställa sina löften eller för att ta initiativet på egen hand.
- Den konstituerade församlingen måste pressas till att ge fulla rättigheter för ursprungsbefolkningen, slutföra nationaliseringen av gruvorna och de multinationella företagen och dela ut jorden till dem som brukar den.
- För en arbetar- och bonderegering.

Keith Spencer

Mer information om Bolivia på: <http://www.fifthinternational.org>.

Österrike: Ny koalitionsregering är ett förräderi av socialdemokraterna

Socialdemokratins återinträde i regeringen har lett till demonstrationer och konfrontation med partiets stödtrupper.

I januari kom socialdemokraterna (SPÖ) och det konservativa Österrikiska Folkpartiet (ÖVP) överens om att bilda ny regering. I sig själv är detta inget att förvånas över. De flesta förväntade sig detta och liknande koalitioner har styrt Österrike under större delen av efterkrigstiden.

Men sedan hände något oväntat. Dagarna före inträdet ägde stora offentliga protester rum mot den nya regeringens program. På dagen då regeringen skulle installera sig samlades flera tusen på Ballhausplatz, utanför kanslerns och presidentens offentliga bostad, och häcklade de nya ministrarna som passerade torget.

Självklart kunde vi inte stoppa inträdet, men hela landet såg en opposition mot den härskande klassens regering formera sig på gatorna. Opinionsundersökningar visade att aldrig förr hade en regering så lite folkligt stöd. En vecka senare begav sig 4 000 studenter ut på gatorna i Wien, Graz och Linz för att protestera mot beslutet att behålla universitetsavgifterna.

Vad orsakade dessa förvånande händelser? Först och främst det öppna och skamliga förräderiet av SPÖ-ledningen gentemot alla sina vallöften. De vann valet (förvisso förlorade de röster, men färre än de öppet borgerliga partierna, ÖVP förlorade allt som allt 8 procent av sina röster) tack vare deras löften om att slå tillbaka de värsta attackerna på social välfärd, offentlig service och utbildning under de senaste 6 åren. De lovade dessutom uttryckligen att avskaffa universitetsavgifterna, att riva upp kontrakt för köp av dyra stridsplan, och att höja pensioner och social välfärd.

Men det stod snabbt klart att SPÖ inte avsåg att genomföra några av dessa löften. Den nya regeringens program är en oförtäckt fortsättning på det som den förra högerregeringen börjat genomdriva. Den förra finansministern, Karl-Heinz Grasser, uttryckte sin tillfredsställelse med den nya regeringen: "Detta program är utmärkt eftersom det är en fortsättning av 'vändningen'". Uttrycket "vändningen" är mediaordet för nyliberalism.

Som för att ytterligare förolämpa väljarna beslöt sig SPÖ för att lägga alla viktiga ministerier i händerna på ÖVP: finansministeriet, arbetsmarknadsministeriet och utrikesministeriet. Valets "vinnare" blev i slutändan förlorarna i koalitionens förhandlingar - i stor skala.

Dessa händelser har diskrediterat SPÖ och dess ledare Alfred Gusenbauer enormt. Den främsta talkören på demonstrationerna var den gamla kommunistiska slagordskören "Vilka har förrått oss? Socialdemokraterna". Nu skanderades den av socialdemokratins egna medlemmar! Arbetare och i synnerhet ungdomar inom och utom partier har rest sig mot partiledningen.

Allt detta händer mot bakgrund av SPÖ anpassning till kapitalismens nyliberala modell. Symboliskt nog har partiets två tidigare ordföranden fortsatt sin karriär som chefer i multinationella företag.

Inflytandet i fackföreningarna har reducerats och partiet har förlorat halva sitt medlemskap sedan 1990.

Vart härnäst?

Januaridagarna har dock inte lett till några resultat. Anledningen till detta är en dubbel ledarskapskris: i fackföreningsrörelsen och i partiets ungdoms- och studentorganisation. Å ena sidan hoppas fackföreningsbyråkratin, nära allierad med SPÖ-ledningen, på en mer framträdande roll i beslutsfattandet efter sex år i kylan under högerregeringen. På sin senaste kongress i januari undertryckte man all kritik och hyllade regeringen.

Fackföreningsbyråkratin är själv oerhört diskrediterad inför sina medlemmar sedan man förra året skandalöst förlorade hela fackföreningens finansiella reserver, vilket inkluderade strejkkassan, tack vare spekulation från sin egen bank. Denna har nu sålts till en amerikansks beskyddarfond med namnet Carberus, ledd av George Bushs förra finansminister!

Å andra sidan har de officiella ledarna för universitetens studentorganisationer och ungdomsorganisationerna (främst de socialdemokratiska och de grönas) inget intresse av att bygga en massiv proteströrelse - för demonstrationer, strejker och ockupationer - och involvera sina medlemmar tillsammans med arbetarna i fackföreningarna. De socialdemokratiska ungdomsledarna föredrar att bygga en vänsterflygel i partiet för att vinna framtida positioner, medan studentorganisationerna använder protesterna för att vinna röster i valet till studentparlamentet i maj.

ArbeiterInnenstandpunkt, den österrikiska sektionen av Förbundet för Femte Internationalen, och REVOLUTION, den socialistiska ungdomsorganisationen, har placerat sig i hjärtat av proteströrelsen. Våra välorganiserade och militanta block i demonstrationerna har fått massiv publicitet i media. (För bilder, se <http://www.arbeiterinnenstandpunkt.net>). Vi argumenterade för enhet mellan universitetsstudenter, skolelever och arbetare, till förmån för gemensamma demonstrationer, strejker och ockupationer. Tiden är nu mogen för att uppmäna till byggandet av ett nytt parti för arbetare och ungdomar, och att agitera för de konkreta steg som behöver tas för att ett sådant skall kunna komma till stånd.

Januaridagarna har öppnat upp en ny politisk fas i Österrike. Nyliberaliseringen av SPÖ har nu demonstrerats för alla, och provocerat fram massdemonstrationer. Även om den första vågen av protester nu tycks vara över, står det klart att detta kommer vara en svag och diskrediterad regering från starten.

Kombinerat med detta finns klara tecken på att en militant vänsterflygel i socialdemokratin, särskilt bland dess ungdomar, kan brytas från partiet och vinnas för projektet att bygga ett nytt arbetarparti. De kommande månaderna och åren kommer säkerligen att erbjuda fler tillfällen för revolutionärer att kämpa sida vid sida med dessa aktivister, och andra utanför SPÖ, och assistera dem i en brytning med reformismen och vinna dem till revolutionär socialism.

Michael Pröbsting

Valen i Nordirland: En folkomröstning om unionisternas veto

De sedan länge fördröjda valen till Nordirlands parlament ägde rum den 7 mars. Följande artikel spreds av Förbundet för Femte Internationalens medlemmar i Irland och Storbritannien innan valet.

Valen i Nordirland sker efter att Sinn Féin, det största republikanska partiet, kapitulerat för unionisterna - det vill säga de som motsätter sig Irlands enande - och den brittiska imperialismen på en rad punkter: Sinn Féin har gått med på att avvärja IRA, och, alldeles nyligen, att acceptera och samarbeta med polisen på Nordirland, Police Service of Northern Ireland (PSNI). Detta har i sin tur lett till stora protester från dem som har lidit så länge under denna sekteristiska kår - protester som nu även påverkat valen.

Av denna anledning uppmanar Workers Power och Förbundet för Femte Internationalen alla arbetare, socialister och demokrater att lägga sin röst på kandidater som vägrar erkänna legitimiteten hos den sekteristiska stat som är Nordirland och dess poliskår: Peggy O'Hara, Martin Cunningham och Republican Sinn Féin (RSF). Detta trots vår kritik av RSF:s misslyckade gerillakrigstaktik. Vårt mål är istället att mana till ett massmotstånd mot den brittiska imperialismen, och därigenom stoppa den anti-demokratiska befästning Storbritannien tvingat på det irländska folket.

Sinn Féin ansträngde sig till max för att få dela makten med Ian Paisleys reaktionära, unionistiska parti DUP. På Sinn Féins extrainsatta kongress - eller Ard Fheis - som hölls den 28 januari, röstades ett förslag om att ge stöd till PSNI och brottmålssystemet i Nordirland igenom med stor majoritet. Sinn Féins ledning, inklusive ordföranden Gerry Adams, har ersatt partiets tidigare bojkott av polisen med en princip om samarbete. Detta innebär ytterligare ett förräderi mot den kamp som den katolska befolkningen i norr fört för rättvisa och ett enat Irland.

Kongressen ägde rum mindre än en vecka efter att en officiell rapport från ombudsmannen för Nordirland bekräftat att polisen där samarbetade med lojalistiska, det vill säga extrem-unionistiska, paramilitära dödsskvadroner.

Rapporten visar att polisen skyddade lojalistiska informanter under 90-talet, trots att de visste att dessa var skyldiga till en rad sekteristiska mord, minst tio stycken, men förmodligen så många som femton. Bevis på att polisen varit inblandad i knarkhandel och sprängattentat mot ett Sinn Féin-kontor avslöjades vidare. Agenter från polisens ökända Special branch var till och med "barnvakter" åt mördarna under polisförhör, för att se till att de inte försatte sig i besvärliga situationer.

Rapporten avslöjade att detta samarbete fortsatte ända fram till 2003, långt efter det att IRA:s vapenvila trätt i kraft och organisationen börjar lämna ifrån sig sina vapen. Men detta är kanske ingen överraskning - trots att antalet katoliker i polisen ökat från 8 till 21 procent under de senaste åren, så är ledningen precis likadan som under *the troubles*, konflikten från 60-talet och framåt.

Kritik från republikanskt håll mot den nya kursen bemöttes av Gerry Adams med att de sekteristiska morderna tillhörde det förgångna, och att vi nu har "nya garantier". Detta, hävdar han, kommer så småningom att leda till ett enat Irland.

Men den brittiska regeringens svar på rapporten avslöjar begränsningarna med Adams inställning. Den brittiske ministern för Nordirland, Peter Hain, får fortsatt inneha makten. Hans omedelbara svar på rapporten var att avvisa en offentlig undersökning av de nya uppgifterna, något han motiverade med att 200 miljoner pund redan lagts ut på undersökningen av *Bloody Sunday*-massakern! Dessutom har ombudsmannen vägrats rätten att undersöka underrättelsetjänsten MI5, som är djupt inblandade i falskspel, bedrägerier och mord.

Hur kan deltagande i en polisstyrelse, vilket Sinn Féin nu vill ge sig in på, förändra den situationen? Självklart kan man ställa frågor och lyfta fram klagomål, men PSNI:s aktiviteter kommer att vara utanför styrelsens kontroll. Därför kommer polisen och säkerhetstjänsten att fortsätta domineras av unionister; de kommer fortfarande ha våldsmonopol och kontrollen över deras position kommer fortfarande att ligga hos den brittiska regeringen.

Det Adams och hans kollega i ledningen Martin McGuinness egentligen vill, är att bilda regering tillsammans med Ian Paisleys DUP. De brittiska och irländska regeringarna avkrävde Sinn Féins stöd till poliskåren som villkor för maktdelningen. Att Sinn Féins ledare är beredda att ta ett sådant steg visar att de inte längre motsätter sig den brittiska imperialismen eller den sekteristiska staten. När de sitter vid "makten" kommer de ofrånkomligen att tvingas till än fler eftergifter, och att se mellan fingrarna med de grymheter som pågår i Nordirland.

Rötterna till det senaste förräderiet ligger i *the Good Friday Agreement*, det fredsavtal som slöts på långfredagen 1998, efter att bristerna i Sinn Féins och IRA:s rent militära kampanj under 90-talet blivit uppenbara. Istället för att ta kampen till ett högre plan försöka mobilisera arbetarkamp mot

repressionen på massnivå över hela Irland, och leda den till ett klasskrig mot imperialismen, valde Sinn Féin den parlamentariska vägen.

Men den stat som existerar i Nordirland kan inte tas över och användas för att införa ett icke-sekteristiskt och jämställt samhälle. Sekterismen i de sex grevskapen i norr är medfödd; själva poängen med statens existens är att bevara protestanternas överhöghet över katolikerna, och unionen med Storbritannien, som kan garantera att det fortsätter på den vägen.

Staten i Nordirland ritades ut på den irländska kartan på 1920-talet, efter det irländska frihetskriget. När briter drog sig tillbaka från sin forna koloni, beväpnade man den protestantiska minoriteten - som var i majoritet endast i sex av de nio grevskapen i provinsen Ulster i nordöstra Irland - och organiserade dem för skapandet av "en protestantisk stat för ett protestantiskt folk", som James Craig, Nordirlands första premiärminister, beskrev det.

Protestanternas motstånd mot ett enat Irland grundar sig i deras försvar av ett antal privilegier de innehar gentemot den katolska befolkningen, gällande arbetstillfällen, boende, utbildning, och, för att stötta upp det hela, polisen. Trots att 1998 års överenskommelse innebar att några av de värsta överdrifterna i diskrimineringen ströks, så finns diskrimineringen mot protestanter alltjämt kvar. Unionisternas veto över statens framtid är orört: således kan de fördröja alla processer och tvinga Sinn Féin till eftergift på eftergift.

Låt oss titta på hur Nordirlands vänster förhåller sig till situationen. I valen ställer Socialist Workers Partys långvarige ledare Eamonn McCann upp under Socialist Environmental Alliances (SEA) baner. McCann blev känd som en förkämpe i det sena 1960-talets katolska medborgarrättsrörelse, men SWP:s ekonomism har hela tiden tonat ned den roll den anti-imperialistiska och nationella befrielsekampen spelar i irländsk politik. De har alltid sökt "normalisera" klasskampen.

I det nuvarande läget framkommer denna inställning i hur McCann och SEA bemöter frågan om samarbete med polisen. Den 22:a januari hade SEA följande att säga om det faktum att en främmande, imperialistisk polismakt finns i Irland:

Vi anser inte att den debatt som för närvarande förs mellan Sinn Féins ledning och de republikaner som inte håller med dem i fråga om polisen är produktiv ur arbetarsynpunkt.

Anser McCann och SWP att samma sak gäller för den irakiska polismakten? Skulle de överge sitt principiella stöd till den irakiska frihetskampens rätt att angripa den sekteristiska och pro-imperialistiska polisen där? Självklart inte, men Irak är å andra sidan långt, långt borta, och då handlar det ju inte om att vinna parlamentsplatser genom en opportunistisk kampanj.

I sitt valuttalande gick McCann långt i sina fördömanden av polistrakasserierna mot ungdomar, pekade på polisens roll som kapitalismens väktare vid strejker och arbetsplatskonflikter, och avrådde ungdomar från att ansluta sig till kåren. Men han avslutade uttalandet med en rakt igenom reformistisk ståndpunkt i fråga om förhållandet mellan den borgerliga demokratin och dessa förband av väpnade män:

Vi anser att den enda korrekta inställning valda representanter kan inta är att alltid vara oberoende från polisen, ställa dem till svars och sätta dem under lupp. I en mening, att bevaka bevakarna (*police the police*).

Uttalandet bortser helt från den nationella frågan och den partiska valkretsuppdelningen av de sex grevskapen i norr, vilken ger en inbyggd majoritet till de unionistiska partierna. Anser McCann och SWP verkligen att PSNI är i grunden olikt sin föregångare, det djupt sekteristiska Royal Ulster Constabulary? Anser de att den nationalistiska befolkningen, protestantiska såväl som katolska arbetare, kommer att kunna hålla polisen ansvarig för sina handlingar, via Stormont eller Westminster? Både revolutionära irländska nationalister och revolutionära socialister borde inse att hela staten, inklusive dess polismakt och armé, måste krossas, inte enbart "ställas till svars". Men

självkärlart ska också varje brott mot ungdomarna, den nationalistiska befolkningen och provinsens arbetare lyftas fram och bekämpas på alla möjliga sätt, också genom Nordirlands parlament, Stormont.

Men framförallt behöver arbetare en egen försvarsstyrka - en liknande den som den revolutionära socialisten James Connolly organiserade på 1910-talet, Citizens' Army. Citizens' Army växte fram i försvaret av strejkvakter och arbetare i kampsituationer. En försvarsstyrka är nödvändig, inte bara som skydd mot sektaristiska attacker från reaktionära unionister, utan också mot PSNI. Styrkan måste organisera massorna, involvera och träna upp ungdomen, beskydda och stödja framväxten av en massrörelse för lika rättigheter, omedelbara sociala och ekonomiska krav, såsom arbete och skälig bostad åt alla, och, viktigast av allt, bistå i kampen för att ena Irland i en arbetarrepublik.

Intern i Sinn Féin uppmanade partiets ungdomsflygel Ogra Shinn Fein Ard Fheis-delegaterna att rösta ned förslaget. Fler än 400 personer deltog vid ett öppet möte, utlyst i Derry i protest mot förslaget. Men trots sitt motstånd har ungdomsförbundet redan sagt att de kommer att stanna i Sinn Féin.

Ogra Shinn Feins alternativa förslag på en kommunal och icke-politisk polisstyrka var dessutom en verklighetsfrånvänd, utopisk dröm. Deras nya polismakt skulle fortfarande tjäna imperialisterna. Den kan aldrig vara fri från politik; den är en del av den kapitalistiska staten.

Arbetare och ungdomar i Nordirland som kämpar för ett enat, socialistisk Irland, står inför uppgiften att koppla kampen mot sektarism och diskriminering till kampen för en grundläggande förändring av lönenivåer, arbeten, boende, offentlig service, och kontroll över arbetsplatserna, något som öppnar vägen till arbetarmakt. Men för att nå detta mål är ett revolutionärt parti nödvändigt, ett som är enat med andra liknande partier världen runt i en ny, Femte International.